

«Хочу світ побачити в онові»

Читачі нашої газети знають Миколу Владичука з Бабина давно. Це один з ветеранів літературно-мистецького об'єднання «Веселка» при редакції «Рідного краю», він перший з-поміж своїх колег у районі видав збірку своїх віршів «Оазис любові» (1994).

Ліричний герой поета захоплює шанувальників художнього слова своєю активною життєвою позицією, баченням світлих обривів на видноколі, щирими почуттями до людини, тварини, природи.

Читаються Миколіні вірші досить легко. Бо виважені тут кожне слово, кожна рима, відшліфована кожна думка. В цих питаннях автор досить вимогливий і не допускає ніяких огріхів. А ще для його віршів характерні свіжість художніх образів, несподівані повороти думки, цікаві сполучення слів.

Ось так, поринувши у вир поезії, у її завжди молодий світ, Микола Владичук не зоглядівся, коли зійшов на вершину свого 60-ліття.

Тож з роси й води тобі, Миколо! Бажаємо міцного здоров'я, сімейного благополуччя і многоліття. Щоб твоє поетичне поле ще довго-довго засівалося добірим словом і щедро врожайилося новими гарними віршами, щоб видалася ще не одна цікава їх збірка.

**Члени літературно-мистецького об'єднання «Веселка»,
працівники редакції «Рідного краю».**

Сповідь

Хмарку підстьобує сіру
В небі незримий батіг...
Став я вразливим надміру,
Часу фіксуєчи біг.

Серце постійно в тривозі,
Важко приборкати злість.
Старості тінь на порозі,
Наче непроханий гість.

Я вже здолати не в змозі
Шлях крізь терни до зірок,
Мабуть, зарано в дорозі
Мій уповільнився крок.

Я у житті вибираю
Правила чесної гри.
Пристрасну душу, що маю,
Не остудили вітри.

Музо, богине натхнення,
Влий еліксир в мою кров,
Щоб над моїм одкровенням
Сяяла німбом любов.

Я пишу життя портрет

Серця кожною клітиною
Чую долі позивні...
Йти до совісті з повинною
Не доводилось мені.

Не ховаюся під маскою:
Фальш помітна все одно.
Хто не знається з поразкою,
Перемоги п'є вино.

Я пороги зла і підлості
Обминаю повсякчас.
Не люблю ознаки гідності
Виставляти напоказ.

Я не бігаю за славою,
А пишу життя портрет.
Не вважаю я забавою
Романтичний мрії злет.

Не захоплююся модою,
Метушнею без пуття,
А втішаюсь насолодою,
Що дає мені життя.

Знов стежини цвітом встелені,
Б'ються трепетно серця...
Йде весна в барвистім вельоні
З юним травнем до вінця.

Причащусь

ДЖЕРЕЛЬНОЮ ВОДОЮ

Жде земля весняного розвою,
Втоми слід на крилах журавля.
Причащусь джерельною водою,
Щоб душа очистилась моя.

Вірю в те, що є, окрім напасті,
Дорогі для серця позивні.
Дорожу миттєвостями щастя,
Що на долю випали мені.

Хочу світ побачити в онові,
Від людей почути гарну вість.
Все в житті найкраще від любові,
А без неї важко обійтись.

Життя вимагає

Людина гавань вибирає,
Щоб врятуватись від штормів, —
Життя ж постійно вимагає
Пливти до нових берегів.

Приємна новина

Стрів знайомого я в місті,
Привітався залюбки.
— Ну, які в селі там вісті,
Як живуть мої батьки?

— Роблять вдома все потроху,
Господарству лад дають,
Не хворіють, слава Богу,
І онуків в гості ждуть.

Вже обсяглись зуміли,
Закололи кабана...
— Та погодься, друже милий,
Це — приємна новина.

Ти сьогодні надзвичайно
Гарним настрої мій зробив.
Треба їхати негайно
І провідати батьків.

Будь завжди зі мною

Тихою ходою
Йде до нас весна.
Будь завжди зі мною,
Не сумуй одна.

Сипле срібла в кошик
Зоряний рукав...
Все зроби, як зможеш,
Щоб я кращим став.

Будь завжди для мене
Янголом земним,
Почуття смиренне
В наш запрошуй дім.

Теплий подих вітру
Травами пропах.
Я сльозинку витру
На твоїх очах.

Голубинь небесну
В зір твій переллю.
Я помру й воскресну,
Бо тебе люблю.

Благодаті хочеться...

Сонцем обцілований
Білосніжний сад,
Й сам я налаштований
На мажорний лад.

Радість необмежена,
Як біди нема, —
Доля ж помережена
Барвами всіма.

Благодаті кожному
Хочеться в житті.
На шляху тривожному
Світ у сум'ятті.

Є у люду грішного
Ще багато вад.

Той, хто любить
ближнього,
Друг мені і брат.

Я молю Всевишнього,
Щоб терпіння дав,
Щоб любов

до ближнього
Кожний в серці мав.

Микола ВЛАДИЧУК.